

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2010. év május hó 12. és 27. napján tartott fellebbezési tárgyalások alapján 2010. év május hó 27. napján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt I. r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2009. év május hó 15. napján kelt 11.B.590/2008/10. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlottak cselekményét társtettesként elkövetett testi sértés büntette kísérletének [Btk. 170. § (1) bekezdés (5) bekezdés I. fordulat] minősíti.

A büntetésüket egyaránt 2-2 (kettő-kettő) évi börtönbüntetésre enyhíti. A közügyektől eltiltás mellékbüntetést mellőzi.

A szabadságvesztés végrehajtását mindkét vádlottal szemben 4 (négy) évi próbaidőre felfüggeszti.

A bűnjelként lefoglalt és a bűnjeljegyzék 4. és 7. száma alatt bevételezett vérmintákat a BRFK Bűnügyi főosztály II. Alosztályának 136-815/2007.bü. számra **rendeli megküldeni kezelés végett.**

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlottal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 186.250,- (egyszáznyolcvanhatezer-kettőszázötven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság a 2009. év május hó 15. napján kelt 11.B.590/2008/10. számú ítéletével I. r. vádlottat társtettesként elkövetett emberölés büntettének kísérlete miatt 4 évi börtönbüntetésre és 4 évi közügyektől eltiltásra, II. r. vádlottat társtettesként elkövetett emberölés büntettének kísérlete miatt 3 év 6 hónapi börtönbüntetésre és 4 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a minősítés megváltoztatása, minősített emberölés megállapításáért és a büntetés súlyosításáért fellebbezett. A vádlottak és védőik téves minősítés és enyhítés miatt fellebbeztek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2009. év június hó 29. napján kelt BF.467/2009. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn, a minősítés megváltoztatásáért nem, csupán a büntetés súlyosításra irányuló fellebbezést tartotta fenn mindkét vádlottal szemben.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezések alapján a Be. 348. § (1) bekezdésében írt felülbírálati jogkörén belül megvizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást. Megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság eljárási szabályt nem sértett, a bizonyítékokat összegyűjtötte és azokat egyenként és összességében is értékelte. Észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy a Fővárosi Bíróság által megállapított tényállás a sértett sérüléseinek leírására, a vádlottak bántalmazásainak erőbehatásaira, valamint az életveszély fennállásra vonatkozóan nem megalapozott, sőt az ítéleti tényállás olyan tényeket tartalmazott, ami nem volt összefüggésbe hozható az orvosszakértői véleményekkel, a sérülések keletkezésének a módjával.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság ezért a Be. 351. § (2) bekezdésének a./ pontjára figyelemmel, mivel a tényállást nem találta felderítettnek a Be. 353. § (1) bekezdése alapján bizonyítást rendelt el. A bizonyítás körében szükségesnek találta az igazságügyi orvosszakértők, valamint az igazságügyi radiológus szakértő meghallgatását. A szakértők szakvéleményének a bizonytalanságára figyelemmel a szakértők felé az volt az elsőszámú kérdés, hogy az ítélet 3. oldalának utolsó bekezdésében meghatározott sértetti sérülések friss sérüléseknek voltak-e tekinthetők, a 7 rb. bántalmazás következményeként pontosan milyen sérülések keletkeztek és ezeket a vádlottak milyen erőbehatással okozták. A második szakértők felé irányuló kérdés az volt, hogy az életveszélyes állapot kialakult-e, vagy pedig annak csak a lehetősége állt fenn. Harmadik kérdésként az merült fel, hogy az igazságügyi orvosszakértő véleményében arra is utalás történt és azt a bíróság a sérülések körében feltűntette, hogy a vádlottak bántalmazásának következményeként keletkezett-e a sértett jobb felső 3. és 4. fogának kitörése.

Tekintettel arra, hogy az igazságügyi orvosszakértő a szakvéleményét az igazságügyi radiológus szakértő konzulensi véleményének az értékelése után állapította meg, ezért a másodfokú bíróság szükségesnek találta az igazságügyi radiológus szakértő személyes meghallgatását annak bizonyítására, hogy az ítéleti tényállásban megjelölt orrcsonttörés, valamint a bal oldali járomcsont és a jobboldali állkapocscsonttörése friss törésnek tekintendő-e és amennyiben ezt a szakértő friss törésként véleményezi mivel támasztható alá, ugyanis a sértett orvosi kezelésének irataiban ezeket régebbi eredetűnek, illetve keletkezhetett korábban is-nek véleményezték.

A szakértők személyes meghallgatását követően a négy szakértő megállapodott abban, hogy a sértettnek a vádlottak bántalmazásának következményeként a bal oldali járomcsonttörése és jobb oldali állkapocscsonttörése alakult ki. Az állkapocstörés a száj kinyitását nem befolyásolta. Az állkapocs izületi végének törése, a járomcsont törése, valamint az orrcsont törése friss töréseknek minősülnek. A szakértők megállapodtak abban is, hogy az orrcsont elmozdulásos törése alakult ki, amelyet legalább közepes erőbehatás hozott létre, ezt a friss törést pedig bizonyítja az a tény, hogy az iratok között szereplő orr- fül-gége vizsgálati eredmény azt jegyezte le, hogy az orrcsont krepitál, vagyis ha elmozdítják az orrot az sercegő, ropogó hangot ad ki, ami egyértelműen a friss törést igazolja.

Az igazságügyi orvosszakértő fenntartotta a szakértői véleményében írt azon megállapítását, mely szerint az említett orrcsonttörést acélbetétes bakancs okozhatta közepesnél nem nagyobb erővel. Ezt a véleményt a másik három igazságügyi orvosszakértő is elfogadta.

Arra vonatkozóan, hogy a sértettnek a bal oldali járomcsonttörése és a jobb oldali állkapocscsonttörése friss törésnek tekintendő azt a szakértő azzal igazolta, hogy a sértett felvételekor az orvosi dokumentáció azt jelölte meg, hogy a fej-nyak területén a bőrön **több felületi sérülés, zúzódás** volt látható, ami alátámasztja azt a tényt, hogy a járomcsont és az állkapocscsont törése is friss törésnek tekintendő.

A szakértői véleményében egyértelműen az szerepelt, hogy az állkapocscsont törése közepes erejű erőbehatás következményeként jött létre, így ezt a szakértői véleményt a másik kettő igazságügyi orvosszakértő is elfogadták.

Utalás történt arra, hogy az igazságügyi orvosszakértői véleményében szerepel, hogy a sértettnek a tényállásban írt jobb felső 3. és 4. fogá kitört. Erre vonatkozóan a szakértő módosította a szakértői véleményét, mert a két foghiány kizárólagosan csak az OMSZ esetlapján szerepel, így annak megállapításához, hogy a fogkitörések a bántalmazás következtében keletkeztek kétségtelenül több ismérvet kellett volna a szakértőnek tudnia, ezért az igazságügyi orvosszakértővel, valamint az igazságügyi orvosszakértő beleegyezésével a szakértők azt állapították meg, hogy a fogkitörés, a foghiány kétséget kizáróan nem bizonyítható, hogy a bántalmazás következtében keletkezett.

A sértett felvételi lapján szereplő adatok szerint a sértett a felvételekor súlyos delíriumos alkoholos állapotban volt. Erre vonatkozóan az igazságügyi orvosszakértő egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy az a tény, hogy a sértett a bántalmazás után nem volt ébreszthető még ebből nem következik, hogy egy etilalkohol-mérgezés hatása alatt állt volna. Az a tény, hogy az OMSZ esetlapján a sértett állapota úgy került rögzítésre, hogy földön fekvő, ébreszthetetlen állapotban találták, ez egy szoporózus tudatállapotát jelenti a sértettnek, ami orvosilag úgy magyarázható, hogy fájdalomingerre ébreszthető, de önmagában nem ébreszthetetlen.

Az igazságügyi orvosszakértők mind a négyen abban a közös véleményben egyeztek meg, hogy az életveszély lehetősége nem az életveszélyes sérülések miatt, hanem a vérbelehelés következményeként alakulhatott volna ki, a sértett nem volt életveszélyben, mert nem is kellett vele szemben elhárító beavatkozást alkalmazni. Orvosszakértői szempontból azonban bizonyítható volt, hogy a sértettnek súlyos arckoponya sérülése keletkezett, amelyből folyamatos volt a vércsurgás az orr- és garatüregben, de ez nem jelenti azt orvosszakértői szempontból, hogy az életveszélyes állapot ki is alakult, ezt ugyanis megakadályozták az orvosi beavatkozások, így az életveszélyes állapot kialakulásának csak a lehetősége állt fenn.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértők együttes véleményét elfogadta és a módosított szakértői vélemények alapján a tényállás megalapozatlanságának kiküszöbölése érdekében a Be. 352. § (1) bekezdésének b./ pontjára figyelemmel a felvett bizonyítás alapján az ítéleti tényállást az alábbiakkal pontosította és egészítette ki:

Az ítélet 3. oldalának 3. bekezdésében az elsőfokú bíróság azt a tényállást állapította meg, hogy „II. r. vádlott a sértettet hátulról lerántotta a földre, a földön fekvő sértett mellkasára térdelt, nyakát kezével leszorította, majd több ízben a fején, arcán megütötte **olyan erővel**, hogy a sértett orra eltört. Ezt követően megrugdosta a földön fekvő és nagyvalószínűséggel már a bántalmazás kezdetén eszméletét elvesztő sértettet.”

A másodfokú bíróság nem találta bizonyítottnak az orvosszakértői vélemények alapján ezt az ítéleti ténymegállapítást, arra ugyanis sem a keletkezett sérülések, sem egyéb adatok nem utaltak, hogy a földön fekvő sértett mellkasára térdelt volna a II. r. vádlott és hogy a nyakát a kezével leszorította volna. Ezért a másodfokú bíróság ezt az ítéleti tényállást kirekesztette. Ezen felül utal arra is, hogy „valószínűsége” kétséget kizáró tényállás nem alapítható, így az sem állapítható meg, hogy az eszméletvesztés bekövetkezett, avagy súlyos ittassága miatt volt a sértett olyan állapotban, amelyben ennek látszatát keltette. A bántalmazási erőt mindenkor a tényállásban kell rögzíteni, mert ebből is következtetés vonható az elkövetői szándékra.

Ezzel szemben a tényállást az alábbiakkal **egészítette ki**:

- A vádlottak bántalmazásával összefüggésben a sértett az orrcsont, a járomcsont és az állkapocscsont törését szenvedte el. Az orrcsont törését közepes erejű tompa erőbehatás okozhatta, az állkapocs és a járomcsont törését legalább közepes erőbehatás eredményezte.
- A bántalmazások következményeként a hátra csurgott vér és a vér lenyelése miatt az életveszélyes állapot kialakulásának a lehetősége állt fenn, de életveszély nem jött létre, mert vérbelehelés nem következett be, azt az orvosi beavatkozással elhárították.

- A sértett jobb felső 3. és 4. fogának kitörése nem bizonyítható, hogy a vádlottak bántalmazásával összefüggésben következett-e be, a kórházi ellátás során ezt nem észlelték, ezzel kapcsolatban nem kezelték.

A fenti kiegészítésekkel a tényállás teljes egészében megalapozottá és a felülbírálatra alkalmassá vált [Be. 351. § (1) bekezdése].

Az ügyész a tárgyaláson a súlyosításra irányuló fellebbezését mindkét vádlott tekintetében fenntartotta. A bizonyítási eljárás eredményeként is úgy látta, hogy a vádlottak okozták a sértettnek a közepes vagy azt meghaladó erejű rúgásaikkal a keletkezett sérüléseit. A vérző, magatehetetlen sértettet otthagyták a helyszínen, akit előzőleg majdnem agyonvertek és mivel a jelen cselekmény határeset az emberölés az életveszélyt okozó testi sértés jogi minősítése között, ezért a kiszabott büntetés legalább egy középmértékben meghatározott büntetés kell, hogy legyen. Erre figyelemmel a kirívóan enyhe büntetésnek a súlyosítását indítványozta mindkét vádlott esetében és egyben kérte, hogy a vádlottak által a 2006. év október 20. napján történt őrizetbe vételüket a bíróság a kiszabott szabadságvesztésbe számítsa be.

I. r. vádlott védője hivatkozott a szakértői bizonyítás eredményére és úgy látta, hogy a sérülések csak 8 napon túl gyógyuló sérüléseknek tekintendők, ezért az in dubio pro reo elve alapján azt kérte, hogy a másodfokú bíróság az I. r. vádlott cselekményét súlyos testi sértés büntetteként értékelje, és vele szemben egy szabadságelvonással nem járó büntetést szabjon ki.

II. r. vádlott védője hivatkozott arra, hogy a vádlottak, akik lényegében mindketten fiatal felnőtteknek tekintendők az életkori sajátosságuk miatt hirtelen indulatukban megverték az őket provokáló sértettet. A bíróság nem hagyhatja figyelmen kívül, hogy az életveszélyes állapot nem alakult ki és maradandó fogyatékoság sem jött létre, így kérte, hogy a szakértői bizonyításnak megfelelően a tényállás változtatására figyelemmel a másodfokú bíróság a jogi minősítést is változtassa meg, és vegye figyelembe, hogy a II. r. vádlott dolgozik, családban él, azóta sem került összeütközésbe a törvénnyel, ezért a büntetés enyhítését kérte.

A vádlottak nem kívántak felszólalni, a II. r. vádlott kifejezte, hogy sajnálja a történeteket.

A tényállás változását követően a másodfokú bíróságnak a bűncselekmény jogi minősítésére vonatkozó vizsgálatát is le kellett folytatnia. A módosított tényállás alapján ugyanis kizárólag annak megállapítására került sor, hogy az állkapocscsont, a járomcsont törése legalább közepes erőbehatás következményeként jött létre, az orrcsonttörést pedig közepes erőbehatás okozta. Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság azt vizsgálta, hogy a vádlottak szándéka a sértett életének kioltására, vagy a testi épségének sérelmére irányult-e, és hogy ez a vádlotti magatartás szándékos magatartásként értékelhető-e.

A Fővárosi Ítéltábla a megváltozott tényállás figyelembe vételével mindenek előtt úgy értékelte, hogy az alanyi oldal szempontjából semmi olyan konkrét tény nem merült fel, ami arra utalt volna, hogy a vádlottak a sértett életének kioltása érdekében rugdosták meg a sértettet. A közepes erőbehatásokra figyelemmel csak azt bizonyította, hogy a vádlottak szándéka testi sértésre irányult. Így tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottak által elkövetett bántalmazásból azt a jogi következtetést vonta le, hogy a vádlottak közösen, szándékegységben és olyan módon bántalmazták az erősen ittas, náluk jóval idősebb sértettet, amely a bántalmazás következtében csak a véletlenül múlt, hogy a sértett halála nem következett be. A tudatuk átfogta a halál bekövetkezésének a lehetőségét, de azt nem kívánták, annak lehetőségébe belenyugodva bántalmazták a sértettet.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság jogi indokolásával nem értett egyet. Az elkövetés módja, a cipővel történő rugdosás még önmagában nem jelenti azt, hogy a szándék közepes erőbehatásra figyelemmel a sértett életének kioltására irányult volna. Kétségtelen, hogy az orrcsont, a bal oldali járomcsont, valamint a jobb oldali állkapocscsont törése együttesen és külön-külön is 8 napon túl gyógyuló sérüléseknek minősülnek, és a tényleges gyógytartamuk 4-6 hétre tehető, de egyik bántalmazás következményeként sem jött létre még csak életveszélyes sérülés sem.

A Fővárosi Ítéltábla abból indult ki, hogy az életveszély fennállásának a lehetőségéből csak az a következtetés vonható le, hogy a cselekmény jogi minősítése helyesen a Btk. 170. § (1) bekezdés és (5) bekezdés I. fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntettének a Btk. 16. §-a szerinti kísérlete. Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság azt is megvizsgálta, hogy az életveszélyt okozó testi sértés kísérletének megállapíthatóságához viszont a tárgyi oldalon bizonyítékok merültek fel. Az acélbetétes cipő, mint eszköz, az elkövetés módja, a többszörös rúgás, és a célba vett testtájék együttesen azt igazolták, hogy a vádlottak tudata átfogta az életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségét és ebbe belenyugodva eshetőlegesen szándékkal cselekedtek. Az életveszély csupán azért nem alakult ki, mert vérbelehelés nem következett be, az egyébként is súlyosan ittas sértettet rövid idő múlva kórházi kezelésben részesítették.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a Fővárosi Bíróság ítéletének a cselekmény jogi minősítésére vonatkozó részét megváltoztatta és mindkét vádlott cselekményét társtettesként elkövetett testi sértés büntette kísérletének, a Btk. 170. § (1) bekezdés és (5) bekezdés I. fordulata, Btk. 16. §-a szerint minősítette.

A minősítés megváltoztatása következményeként a büntetés kiszabásával összefüggő enyhítő és súlyosító körülmények újraértékelése is szükségessé vált. Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság az enyhítő körülmények köréből mellőzte azt a tényt, hogy az emberölés kísérletét a vádlottak eventuais szándékkal követték el, míg a súlyosító körülmények köréből szintén mellőzte az éjszakai órákban történt elkövetést. Az cselekmény elkövetésére közel 3 évvel ezelőtt került

sor, így további enyhítő körülményként értékelte a vádlottak javára az időmúlást, és nem utolsó sorban a ténybeli beismerő vallomásukon túlmenően azok felderítő jellegét. A vádlottak vallomásai ugyanis pontos és számszerű beismerést tartalmaztak az elkövetés módjára, és arra, hogy a sértett sérüléseit ki milyen konkrét bántalmazással okozta. E nélkül a vádlotti vallomások nélkül a tényállás részletes megállapítására nem kerülhetett volna sor, figyelemmel arra, hogy a sértett ittassága miatt semmire sem emlékezett, közvetlen tanúja pedig nem volt a cselekményüknek.

A büntetés kiszabásánál a bíróság ezért az enyhébb minősítést figyelembe véve úgy ítélte meg, hogy mindkét vádlott bűnösségének köre azonos és úgy látta, hogy a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés szükséges, de elégséges is a Btk. 37. §-ában megfogalmazott büntetési cél elérésére. A másodfokú bíróság nem hagyhatta figyelmen kívül azt sem, hogy mindkét vádlott büntetlen előéletű, akik a cselekményt lényegében a sértett ismételten provokáló magatartása miatt hirtelen indulatukban követték el. A II. r. vádlott a cselekmény idején 20 éves fiatal felnőtt korú volt. Ezért a másodfokú bíróság úgy látta, hogy az adott ügyben a büntetés célja a szabadságvesztés végrehajtása nélkül is elérhető. Ezért a Btk. 89. § (2) bekezdése alapján mindkét vádlott tekintetében a szabadságvesztés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. A próbaidő tartamának meghatározására a Btk. 89. § (3) bekezdése alapján került sor. Tekintettel arra, hogy a Btk. 53. §-ában meghatározott közügyektől eltiltás törvényi előfeltétele már nem áll fenn, ezért a mellékbüntetést mindkét vádlott esetében mellőzte.

A másodfokú bíróság nem értett egyet az ügyészi indítvány azon részével, mely szerint a vádlottak által 2006. év október hó 20. napján történt őrizetbe vételüket a bíróság számítsa be a kiszabott szabadságvesztésbe. A bíróság e körben megállapította, hogy a nyomozati eljárás során a vádlottak kihallgatásával egyidejűleg az őrizetbe vételük elrendelésére nem került sor, így a beszámításnak nem volt meg a törvényes lehetősége.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatalánál Bj.795/2008. számon lefoglalt és a 4., valamint a 7. sorszám alatt bevételezett tárgyak lefoglalását a Fővárosi Bíróság megszüntette és azokat az iratok mellékleteként rendelte kezelni. A Be. 155. § (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha nincs olyan személy, akinek a dolgot ki kell adni és ilyen igény az eljárás adataiból nem tűnik ki, akkor a dolgot annak kell kiadni, akitől azt lefoglalták. Ennek az eljárási rendelkezésnek az alapján megállapítható volt, hogy az említett vérmintákat, amelyek a BRFK Bűnügyi Főosztály II. Alosztálya a 136-815/2007.bű. szám alatt kezelte, ezért a vérmintákat a nyomozóhatóságnak küldte meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására a Be. 372. § (1) bekezdése alapján került sor, és az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a másodfokú bíróság a Be. 371. § (1) bekezdése alapján hagyta helyben.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségről a Fővárosi Ítéltábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján határozott.

A jogorvoslati jogosultság kizárása a Be. 386. § (1) bekezdésén alapul.

B u d a p e s t, 2010. év május hó 27. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Miszlayné dr. Lányi Éva s.k.	Dr. Révész Tamásné s.k.
tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Bíróság 11.B.590/2008/10. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.164/2009/10. számú ítéletében írt változtatással I. r. és II. r. vádlottak tekintetében a mai napon jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

B u d a p e s t, 2010. év május hó 27. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző